

Slovesa – 12. část

Najdi ve cvičení slovesa a napiš je pod sebe do sloupečku (napiš včetně zadání do sešitu)

Já v matematice počítám. Ty také počítáš? Milan počítá všechny příklady. My počítáme zlomky. Vy počítáte slovní úlohy. Žáci z vedlejší třídy počítají zatím s malými čísly.

Napiš si do sešitu tento text

Ke slovesům přidáváme tato slova:

já	my
ty	vy
on, ona, ono	oni, ony

Říkáme jim zájmena – zastupují podstatná jména, např. **My** (šestáci) máme dějepis.

Oni (pátáci) čtou s paní učitelkou.

V řeči používáme různých tvarů sloves, např. zpívám, neseš, čtou – slovesa časujeme.

Slovesa svými tvary vyjadřují osobu (kdo něco dělá) a číslo (kolik jich něco dělá).

Osoba je 1., 2. a 3. a číslo je jednotné nebo množné.

O kterou osobu se jedná, poznáme podle zájmen:

Číslo jednotné		Číslo množné	
1. osoba	já chodím	1. osoba	my chodíme
2. osoba	ty chodíš	2. osoba	vy chodíte
3. osoba	on, ona, ono chodí	3. osoba	oni, ony chodí

Časuj slovesa

(např. lehne – já lehnu; ty lehneš; on, ona, ono lehne; my lehneme; vy lehnete; oni lehnou)

hledá, bruslí, veze, děkuje, běhá

Přečti si pohádku a odpověz na otázky pod ní

Robert Williams – Luke a Jon

S mámou byla zábava. Byla bystrá. Byla i chytrá, ale tak to nemyslím. Měla jiskru.

Když jsem byl malý a vyzvedávala mě ze školy, vždycky bylo snadné ji mezi lidmi najít. V zimě jsem prostě mezi ostatními hlavami vyhlížel její červenou čepici. Zářivou jako červená na semaforu. V létě to byl její klobouk se sedmikráskami. Nejméně jednou týdně si měnila barvu nehtů na nohou. Vždycky se mě zeptala: „Leguánově zelenou, nebo oranžovou?“ Občas to prostrídala, jeden nehet oranžový a jeden zelený jako ještěrka. Pro zvláštní příležitosti měla lak se třpytkami. Táta pro ni udělal speciální skříňku na všechny ty malé lahvičky s laky na nehty. Byla pro nás něco jako světýlka na stromečku.

Měla velkou sbírku náušnic, náramků, náhrdelníků a nákotníků. Nebyly nijak drahé. Kupovala je sem tam u stánků, na trzích a v charitě. Některé si vyrobila sama. Nejradši měla náušnice. Upřímně řečeno, občas dost ujeté. Měla velikánské kruhy, ostře růžové květy, žlutá sluníčka. Dokonce měla i náušnice podobné sněhovým těžátkům, které nosila každé Vánoce. Mí kamarádi ji měli hrozně rádi. Byla o dost mladší než většina maminek a bylo to vidět. Mluvila s nimi o hudbě a o televizi a tak. Občas jsem je od ní musel odtáhnout.

Řeknu vám pravdu. Nebylo to takové pořád. Někdy byla veselá, v naprosto skvělé náladě, a pak najednou bác a dala se do breku. Táta říkával: „Maminka je unavená, necháme ji odpočívat.“ Žádné náušnice ani nalakované nehty. Vrásky na čele, sevřená ústa. Polehávala. Táta netrávil tolik času v dílně a dali jsme si čínu nebo hranolky z bufetu. Nějakou dobu jsem ji vůbec neviděl. A pak po pár dnech, když jsem přišel ráno dolů, seděla u kuchyňského stolu s hrnkem čaje v dlaních. S náušnicemi, náramky a pestrobarevně nalakovanými nehty. Mohla se přetrhout pozornostmi vůči mně, popadla mě a lechtala. Byla zpátky.

Napiš si do sešitu a odpověz na otázky

Robert Williams – Luke a Jon

Jaká byla vypravěčova maminka?

Čím byla jiná než ostatní maminky?

Byla jeho maminka vždycky veselá?

Jaká je tvoje maminka?

Napiš, co máš na své mamince nejraději.

Co máš se svou maminkou společné?

